Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

6. februar 2014*

»Præjudiciel forelæggelse — forordning (EF) nr. 1383/2003 — foranstaltninger med henblik på at forhindre, at varemærkeforfalskede og piratkopierede varer bliver bragt på markedet — artikel 2 — forordningens anvendelsesområde — salg fra et tredjeland via internettet af et varemærkeforfalsket ur til private formål til en privatperson, der har bopæl i en medlemsstat — toldmyndighedernes beslaglæggelse af uret ved dets ankomst til medlemsstatens område — beslaglæggelsens lovlighed — betingelser — betingelser vedrørende krænkelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder — direktiv 2001/29/EF — artikel 4 — spredning til almenheden — direktiv 2008/95/EF — artikel 5 — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 9 — erhvervsmæssig brug«

I sag C-98/13,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Højesteret (Danmark) ved kendelse af 25. februar 2013, indgået til Domstolen den 27. februar 2013, i sagen:

Martin Blomqvist

mod

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (refererende dommer) og A. Arabadjiev,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Martin Blomqvist ved advokat J. Petersen

— Rolex SA og Manufacture des Montres Rolex SA ved advokaterne K. Dyekjær og T. Mølsgaard

* Processprog: dansk.

— den estiske regering ved N. Grünberg og M. Linntam, som befuldmægtigede

— den franske regering ved D. Colas og B. Beaupère-Manokha, som befuldmægtigede

— den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget

— Europa-Kommissionen ved M. Clausen og F.W. Bulst, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 af 22. juli 2003 om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder (EUT L 196, s. 7, herefter »toldforordningen«), af artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167, s. 10, herefter »ophavsretsdirektivet«), af artikel 5, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299, s. 25, herefter »varemærkedirektivet«) og af artikel 9, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1, herefter »EF-varemærkeforordningen«).

2 Anmodningen er blevet indgivet inden for rammerne af en sag mellem på den ene side Martin Blomqvist og på den anden side Rolex SA og Manufacture des montres Rolex SA (herefter samlet »Rolex«) vedrørende destruktionen af et varemærkeforfalsket ur, som toldmyndighederne har beslaglagt, og som Martin Blomqvist havde købt via en kinesisk internetbutik.

Retsforskrifter

EU-retten

Toldforordningen

3 Anden og ottende betragtning til toldforordningen lyder således:

»(2) Handelen med varemærkeforfalskede og piratkopierede varer og generelt handelen med alle varer, som krænker de intellektuelle ejendomsrettigheder, skader i høj grad lovlydige fabrikanter og handlende samt rettighedsindehavere og vildleder forbrugerne ved af og til at få dem til at løbe risici for deres egen sundhed og sikkerhed. Det bør derfor i videst muligt omfang forhindres, at sådanne varer bliver bragt på markedet, og der bør med henblik herpå træffes foranstaltninger, der gør det muligt effektivt at imødegå denne ulovlige virksomhed, uden at den lovlige frie handel hæmmes. Dette mål falder endvidere i tråd med de bestræbelser, der udfoldes i samme retning på internationalt plan.

[...]

(8) Når der indledes en procedure, der har til formål at fastslå, om der har været tale om en krænkelse af en intellektuel ejendomsret i henhold til de nationale retsbestemmelser, foregår det på grundlag af de kriterier, som anvendes for at fastslå, hvorvidt varer, der er fremstillet i den pågældende medlemsstat, krænker den intellektuelle ejendomsret. Forordningen berører ikke medlemsstaternes bestemmelser om deres retsinstansers kompetence og retspleje.«

4 Denne forordnings artikel 1 bestemmer følgende:

»1. I denne forordning fastsættes betingelserne for toldmyndighedernes indgriben, når varer i følgende situationer mistænkes for at krænke intellektuelle ejendomsrettigheder:

[…]

b) når de opdages ved en kontrol af varer, der indføres til eller afgår fra Fællesskabets toldområde i henhold til artikel 37 og 183 [i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1)], […].

2. I denne forordning fastsættes desuden de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder skal træffe over for de i stk. 1 omhandlede varer, når det er fastslået, at de krænker intellektuelle ejendomsrettigheder.«

5 Den nævnte forordnings artikel 2, stk. 1, litra a) og b), har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved »varer, der krænker en intellektuel ejendomsret«:

a) »varemærkeforfalskede varer«, dvs.:

i) varer, herunder deres emballage, hvorpå der uden tilladelse er anbragt et varemærke, som er identisk med – eller som ikke umiddelbart kan skelnes fra – et gyldigt registreret varemærke for varer af samme type, og som derved krænker den pågældende varemærkeindehavers rettigheder i henhold til [Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1)] eller ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor toldmyndighederne er blevet anmodet om at gribe ind

[…]

b) »piratkopierede varer«, dvs. varer, som er eller indeholder kopier, der er fremstillet uden samtykke fra indehaveren af ophavsretten eller de beslægtede rettigheder eller indehaveren af en rettighed til et design, uanset om det er registreret under national ret, eller uden at en af denne gyldigt bemyndiget person i fremstillingslandet har samtykket heri, dersom fremstillingen af disse kopier krænker den pågældende rettighed i henhold til [Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT 2002 L 3, s. 1)] ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor toldmyndighederne er blevet anmodet om at gribe ind

[…]«

6 Samme forordnings artikel 9, stk. 1, bestemmer følgende:

»Når et toldsted […] konstaterer, at varer, som befinder sig i en af de i artikel 1, stk. 1, nævnte situationer, er under mistanke for krænkelse af en intellektuel ejendomsret […], suspenderer den frigivelsen eller tager de pågældende varer i bevaring.«

7 Toldforordningens artikel 10, første afsnit, bestemmer følgende:

»De gældende bestemmelser i den medlemsstat, på hvis område varerne befinder sig i en af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede situationer, finder anvendelse med henblik på at fastslå, om der har været tale om en krænkelse af en intellektuel ejendomsret i henhold til nationale bestemmelser.«

8 Denne forordnings artikel 17, stk. 1, lyder således:

»Med forbehold af de øvrige retsmidler, der kan benyttes af rettighedsindehaveren, træffer medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de kompetente myndigheder:

a) uden at der kan ydes nogen form for erstatning, medmindre der i henhold til national lovgivning gælder andre regler, og uden at det offentlige påføres nogen udgifter, kan tilintetgøre de varer, om hvilke det er fastslået, at de krænker en intellektuel ejendomsret, eller udelukke dem fra erhvervsmæssig omsætning i medfør af bestemmelserne herom i den nationale lovgivning, således at det undgås, at rettighedsindehaveren lider skade

[…]«

Ophavsretsdirektivet

9 Ophavsretsdirektivets artikel 4, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne tillægger ophavsmænd eneret til at tillade eller forbyde enhver form for spredning til almenheden ved salg eller på anden måde af deres originalværker eller eksemplarer heraf.«

Varemærkedirektivet

10 Varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1 og 3, har følgende ordlyd:

»1. Det registrerede varemærke giver indehaveren en eneret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af

a) et tegn, der er identisk med varemærket […]

[…]

3. Såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt, kan det bl.a. forbydes

[…]

b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn

c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn

[…]«

EF-varemærkeforordningen

11 EF-varemærkeforordningens artikel 9, stk. 1 og 2, har følgende ordlyd:

»1. EF-varemærket giver indehaveren en eneret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af

a) et tegn, der er identisk med EF-varemærket […]

[…]

2. Såfremt betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan det bl.a. forbydes:

[…]

b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn

c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn

[…]«

Dansk ret

12 § 2, stk. 1 og 3, i ophavsretsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 202 af 27. februar 2010, som har gennemført ophavsretsdirektivet, lyder således:

»1. Ophavsretten medfører, med de i denne lov angivne indskrænkninger, eneret til at råde over værket ved at fremstille eksemplarer af det og ved at gøre det tilgængeligt for almenheden i oprindelig eller ændret skikkelse, i oversættelse, omarbejdelse i anden litteratur- eller kunstart eller i anden teknik.

[…]

3. Værket gøres tilgængeligt for almenheden, når

1) eksemplarer af værket udbydes til salg, udlejning eller udlån eller på anden måde spredes til almenheden

2) eksemplarer af værket vises offentligt, eller

3) værket fremføres offentligt.«

13 § 4, stk. 1 og 3, i varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 109 af 24. januar 2012, som har gennemført varemærkedirektivet, lyder således:

»1. Indehaveren af en varemærkeret kan forbyde andre, der ikke har dennes samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af tegn, hvis

1) tegnet er identisk med varemærket, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke tegnet er taget i brug, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er beskyttet, eller

2) tegnet er identisk med eller ligner varemærket, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art, såfremt der er risiko for forveksling, herunder at det antages, at der er en forbindelse med varemærket.

[…]

3. Som erhvervsmæssig brug skal navnlig anses

1) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage

2) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn

3) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn, eller

4) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.«

14 § 5 i lovbekendtgørelse nr. 1047 af 20. oktober 2005 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder, lyder således:

»[1.] Varemodtageren kan under en sag, der anlægges efter forordningens artikel 9, anmode retten om at tage stilling til, om betingelserne for suspension af frigivelsen af varerne efter forordningens artikel 9 er opfyldt. Retten kan træffe afgørelse om, at varerne skal frigives.

2. Varemodtageren kan ikke indbringe told- og skatteforvaltningens afgørelse om suspension af frigivelsen af varerne for højere administrativ myndighed.«

15 § 4 i bekendtgørelse nr. 12 af 9. januar 2006 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder, bestemmer følgende:

»[1.] Varer, om hvilke det er fastslået, at de krænker en intellektuel rettighed, der er omfattet af definitionen i [told]forordningens artikel 2, stk. 1, afstås til statskassen til destruktion. Destruktionen foretages på de i forordningens artikel 17, stk. 1, litra a, angivne betingelser.

2. Der ydes ikke erstatning ved destruering af varer i henhold til stk. 1.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 I januar 2010 bestilte Martin Blomqvist, der har bopæl i Danmark, i en kinesisk internetbutik et ur, der var angivet at være af mærket Rolex. Bestillingen og betalingen skete via denne sælgers engelsksprogede hjemmeside. Sælgeren sendte herefter uret som postpakke fra Hong Kong.

17 Toldmyndighederne kontrollerede pakken ved ankomsten til Danmark. Myndighederne suspenderede frigivelsen af uret, idet de havde mistanke om, at uret var en varemærkeforfalsket kopi af det originale Rolex ur, og at der var tale om en krænkelse af ophavsretten til den pågældende model. Den 18. marts 2010 informerede myndighederne Rolex og Martin Blomqvist herom.

18 Efter at have konstateret, at der faktisk var tale om en varemærkeforfalsket kopi, anmodede Rolex i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i toldforordningen, om fortsat suspension af frigivelsen af uret, og bad Martin Blomqvist om at give samtykke til toldmyndighedernes destruktion af uret.

19 Martin Blomqvist modsatte sig destruktionen, idet han gjorde gældende, at han lovligt havde købt uret.

20 Rolex anlagde herefter sag mod Martin Blomqvist ved Sø- og Handelsretten med påstand om, at han skulle anerkende suspensionen af frigivelsen og destruktionen af uret uden erstatning. Sø- og Handelsretten gav Rolex medhold heri.

21 Martin Blomqvist har indbragt sagen for Højesteret. Denne ret rejser spørgsmålet om, hvorvidt der i en situation som den foreliggende er sket et indgreb i en intellektuel ejendomsrettighed, hvilket er en nødvendig betingelse for, at toldforordningen kan bringes i anvendelse, henset til, at det for anvendelsen af denne forordning kræves dels, at der er tale om en krænkelse af en ophavsret eller en varemærkeret, som er beskyttet i Danmark, dels, at den påståede krænkelse er sket i denne medlemsstat. Eftersom det er ubestridt, at Martin Blomqvist har købt uret til privat brug, og at han ikke har krænket den danske ophavsretslov eller varemærkelov, opstår for den forelæggende ret spørgsmålet om, hvorvidt sælgeren har krænket ophavsretten og varemærketten i Danmark. Som følge heraf, og henset til Domstolens praksis (dom af 12.7.2011, sag C-324/09, L'Oréal m.fl., Sml. I, s. 6011, af 1.12.2011, forenede sager C-446/09 og C-495/09, Philips og Nokia, ECLI:EU:C:2011:474, og af 21.6.2012, sag C-5/11, Donner, ECLI:EU:C:2012:370), er Højesteret i tvivl om, hvorvidt der i det foreliggende tilfælde er tale om en spredning til almenheden i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i ophavsretsdirektivet, og om en erhvervsmæssig brug i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i varemærkedirektivet og i EF-varemærkeforordningen.

22 Under disse omstændigheder har Højesteret besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 4, stk. 1, i [ophavsretsdirektivet] fortolkes således, at det må anses at indebære »spredning til almenheden« i en medlemsstat af en ophavsretligt beskyttet vare, at en virksomhed via en hjemmeside i et tredjeland indgår aftale om salg og forsendelse af varen til en privat køber med en sælger bekendt adresse i medlemsstaten, hvor varen er ophavsretligt beskyttet, modtager betaling for varen og effektuerer forsendelsen til køberen på den aftalte adresse, eller er det i den situation tillige en betingelse, at varen forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod eller vist på en hjemmeside henvendt til forbrugerne i den medlemsstat, hvortil varen leveres?

2) Skal artikel 5, stk. l og stk. 3, i [varemærkedirektivet] fortolkes således, at det må anses at udgøre »erhvervsmæssig brug« af et varemærke i en medlemsstat, at en virksomhed via en hjemmeside i et tredjeland indgår aftale om salg og forsendelse af en vare, der er forsynet med varemærket, til en privat køber med en sælger bekendt adresse i medlemsstaten, hvor varemærket er registreret, modtager betaling for varen og effektuerer forsendelsen til køberen på den aftalte adresse, eller er det i den situation tillige en betingelse, at varen forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod eller vist på en hjemmeside henvendt til forbrugerne i den pågældende stat?

3) Skal artikel 9, stk. l og stk. 2, i [EF-varemærkeforordningen] fortolkes således, at det må anses at udgøre »erhvervsmæssig brug« af et varemærke i en medlemsstat, at en virksomhed via en hjemmeside i et tredjeland indgår aftale om salg og forsendelse af en vare, der er forsynet med EF-varemærket, til en privat køber med en sælger bekendt adresse i en medlemsstat, modtager betaling for varen og effektuerer forsendelsen til køberen på den aftalte adresse, eller er det i den situation tillige en betingelse, at varen forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod eller vist på en hjemmeside henvendt til forbrugerne i den pågældende stat?

4) Skal artikel 2, stk. l, litra b), i [toldforordningen] forstås således, at det er en betingelse for anvendelsen i en medlemsstat af bestemmelserne om hindring af overgang til fri omsætning og destruktion af »piratkopierede varer«, at der er sket »spredning til almenheden« i medlemsstaten efter samme kriterier som angivet i besvarelsen af spørgsmål l?

5) Skal artikel 2, stk. l, litra a), i [toldforordningen] forstås således, at det er en betingelse for anvendelsen i en medlemsstat af bestemmelserne om hindring af overgang til fri omsætning og destruktion af »varemærkeforfalskede varer«, at der er sket »erhvervsmæssig brug« i medlemsstaten efter samme kriterier som angivet i besvarelsen af spørgsmål 2-3?«

Om de præjudicielle spørgsmål

23 Indledningsvis bemærkes, at den forelæggende ret med spørgsmålene ønsker klarhed over udtrykket »spredning til almenheden« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i ophavsretsdirektivets artikel 4, stk. 1, og udtrykket »erhvervsmæssig brug« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i varemærkedirektivets artikel 5, stk. 1 og 3, og i EF-varemærkeforordningens artikel 9, stk. 1 og 2, med henblik på at kunne vurdere, om der i hovedsagen foreligger en krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed.

24 Ifølge definitionen af betegnelserne »varemærkeforfalskede varer« og »piratkopierede varer« i toldforordningens artikel 2, stk. 1, omfatter disse krænkelser af en varemærkerettighed, en ophavsrettighed eller en beslægtet rettighed eller en designrettighed, der finder anvendelse i henhold til EU-retten eller i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor toldmyndighederne har grebet ind. Følgelig er alene omhandlet krænkelser af de intellektuelle ejendomsrettigheder, således som disse tillægges i EU-retten eller i medlemsstaternes nationale ret (jf. dommen i sagen Philips og Nokia, præmis 50).

25 Toldforordningen indfører i denne henseende ikke noget nyt kriterium, der gør det muligt at efterprøve, om der foreligger en krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (jf. i denne retning dom af 9.11.2006, sag C-281/05, Montex Holdings, Sml. I, s. 10881, præmis 40). En sådan krænkelse kan derfor kun gøres gældende for at begrunde toldmyndighedernes indgriben i henhold til denne forordning, hvis salget af den omhandlede vare kan påvirke rettigheder, der er tillagt på de betingelser, der er fastsat i ophavsretsdirektivet, varemærkedirektivet og EF-varemærkeforordningen.

26 De præjudicielle spørgsmål må herefter forstås således, at den forelæggende ret ønsker oplyst, om det følger af toldforordningen, at det, for at indehaveren af en intellektuel ejendomsrettighed vedrørende en vare, der via en internetbutik i et tredjeland er solgt til en person, som har bopæl på en medlemsstats område, på det tidspunkt, hvor denne vare kommer ind på denne medlemsstats område, er omfattet af den beskyttelse, der er sikret denne indehaver ved den nævnte forordning, er nødvendigt, at dette salg i denne medlemsstat anses for at være en form for spredning til almenheden eller for at henhøre under erhvervsmæssig brug. Den forelæggende ret er endvidere i tvivl om, hvorvidt den nævnte vare forud for salget skal være indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod forbrugerne i denne medlemsstat.

27 I denne forbindelse skal det for det første bemærkes, at varemærkeindehaveren på grundlag af varemærkedirektivet og EF-varemærkeforordningen kan forbyde en brug, der uden hans samtykke foretages af tredjemand, af et tegn, som er identisk med det pågældende varemærke, når denne brug sker erhvervsmæssigt og finder sted for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke varemærket er registreret, samt gør indgreb eller kan gøre indgreb i varemærkets funktioner (dom af 23.3.2010, forenede sager C-236/08 - C-238/08, Google France og Google, Sml. I, s. 2417, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis)

28 For det andet bemærkes, at ophavsmænd i overensstemmelse med ophavsretsdirektivet tillægges en eneret til at tillade eller forbyde enhver form for spredning til almenheden ved salg eller på anden måde af deres originalværker eller eksemplarer heraf. Spredning til almenheden er karakteriseret ved en række handlinger, der i det mindste omfatter indgåelse af en salgsaftale, som gennemføres ved levering til et medlem af almenheden. En erhvervsdrivende er derfor ansvarlig for enhver handling, der udføres af den pågældende selv eller på dennes vegne, og som giver anledning til en »spredning til almenheden« i en medlemsstat, hvor de spredte varer er ophavsretligt beskyttet (jf. i denne retning Donner-dommen, præmis 26 og 27).

29 Under disse omstændigheder kræver EU-retten, at dette salg på en medlemsstats område anses for at være en form for spredning til almenheden i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i ophavsretsdirektivet, eller for at henhøre under erhvervsmæssig brug i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i varemærkedirektivet og i EF-varemærkeforordningen. En sådan spredning til almenheden skal anses for at foreligge, såfremt der er indgået en aftale om salg og forsendelse.

30 I tvisten i hovedsagen er det ubestridt, at Rolex i Danmark er indehaver af ophavs- og varemærkerettigheder, som selskabet håndhæver, og at det i denne sag omhandlede ur udgør en varemærkeforfalsket og piratkopieret vare, som omhandlet i toldforordningens artikel 2, stk. 1, litra a) og b). Det er heller ikke blevet bestridt, at Rolex ville have haft ret til at gøre krænkelsen af sine rettigheder gældende, hvis denne vare var blevet bragt i omsætning af en handlende, der var etableret i denne medlemsstat, eftersom denne handlende i tilfælde af et sådant salg, der var sket handelsmæssigt, ved en spredning til almenheden ville have gjort erhvervsmæssig brug af sine rettigheder. For at besvare de forelagte spørgsmål står det således tilbage at undersøge, om en indehaver af intellektuelle ejendomsrettigheder, såsom Rolex, kan gøre krav på den samme beskyttelse af sine rettigheder i det tilfælde, hvor den omhandlede vare, som i tvisten i hovedsagen, er blevet solgt via en internetbutik i et tredjeland, på hvis område denne beskyttelse ikke finder anvendelse.

31 Det er ganske vist korrekt, at den omstændighed, at en hjemmeside er tilgængelig på det område, som er omfattet af denne beskyttelse, ikke er tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at det salgsudbud, der fremsættes på denne side, henvender sig til forbrugere på dette område (jf. dommen i sagen L'Oréal m.fl., præmis 64).

32 Domstolen har imidlertid allerede fastslået, at de således beskyttede rettigheder kan blive krænket, når varer fra tredjelande endog før deres ankomst til dette område, som er omfattet af denne beskyttelse, markedsføres over for de forbrugere, der befinder sig på dette område, herunder gennem salg, salgstilbud eller reklame (jf. i denne retning dommen i sagen Philips og Nokia, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

33 Varer, der stammer fra et tredjeland, og som er en efterligning af et produkt, der er varemærkebeskyttet i Den Europæiske Union, eller er en kopi af et produkt, der er beskyttet i Unionen af en ophavsret, en beslægtet rettighed eller et design, kan således krænke disse rettigheder og således kvalificeres som »varemærkeforfalskede varer« eller »piratkopierede varer«, når det bevises, at de skal bringes i omsætning i Unionen, idet et sådant bevis er ført, bl.a. når det viser sig, at de nævnte varer er solgt til en kunde i Unionen eller har været genstand for et salgstilbud eller en reklame rettet mod forbrugerne i Unionen (jf. i denne retning dommen i sagen Philips og Nokia, præmis 78).

34 Det er i tvisten i hovedsagen ubestridt, at den omhandlede vare har været genstand for et salg til en kunde i Unionen, hvorfor en sådan situation under alle omstændigheder hverken kan sammenlignes med den situation, hvor varer udbydes på en »online-markedsplads«, eller den situation, hvor varer indføres i Unionens toldområde under en suspensionsprocedure. Det følger heraf, at alene den omstændighed, at dette salg har fundet sted via en internetbutik i et tredjeland, ikke kan have til virkning, at indehaveren af en intellektuel ejendomsrettighed til den vare, der er blevet solgt, fratages

den beskyttelse, der følger af toldforordningen, og det er ikke nødvendigt at undersøge, om en sådan vare desuden forud for dette salg er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod forbrugerne i Unionen.

35 Henset til ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at toldforordningen skal fortolkes således, at indehaveren af en intellektuel ejendomsrettighed til en vare, der via en internetbutik i et tredjeland er solgt til en person, som har bopæl på en medlemsstats område, på det tidspunkt, hvor denne vare kommer ind på denne medlemsstats område, er omfattet af den beskyttelse, der er sikret denne indehaver ved den nævnte forordning, alene af den grund, at den nævnte vare er blevet købt. Det er i denne forbindelse ikke nødvendigt, at den omhandlede vare desuden forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod forbrugerne i denne medlemsstat.

Sagens omkostninger

36 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 af 22. juli 2003 om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder, skal fortolkes således, at indehaveren af en intellektuel ejendomsrettighed til en vare, der via en internetbutik i et tredjeland er solgt til en person, som har bopæl på en medlemsstats område, på det tidspunkt, hvor denne vare kommer ind på denne medlemsstats område, er omfattet af den beskyttelse, der er sikret denne indehaver ved den nævnte forordning, alene af den grund, at den nævnte vare er blevet købt. Det er i denne forbindelse ikke nødvendigt, at den omhandlede vare desuden forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod forbrugerne i denne medlemsstat.

Underskrifter